

dora i de consolidació, feta per professionals, fins a poder-lo obrir al públic. De mica en mica anem recuperant monuments que la desídia havia empès a l'oblit.

Nova campanya al Buscarró | Han continuat les obres d'excavació arqueològica en l'antic poblat del Buscarró, a Sant Joan les Fonts, centrades bàsicament a delimitar el perímetre de tancament del poblat, així com fer un sondeig en un replà inferior on hi ha uns grans blocs de pedra que podrien ser part del mur perimetral. Els materials extrets en les dues campanyes anteriors ja demostraven que es tracta d'estructures localitzades entorn dels segles IV i III aC. Caldrà seguir de prop les noves troballes.

La projecció del festival de les Preses | Aquesta població ha aconseguit, després de trenta-dues edicions, que el seu festival, titulat *Ésdansa*, estigui en l'agenda de tots els interessats, ja que és dels millors que se celebren al país. Porta el folklore d'arreu del món, amb música popular de tots els continents, que van canviant en cada edició. Però *Ésdansa* no és solament un festival de música folklòrica, sinó que a més de conferències i recitals ha sabut incorporar un seguit de tallers, oberts

a diferents franges d'edats, per tal d'aprendre a ballar. Els artistes de les nacionalitats que participen en els festivals són qui els transmeten els ritmes i els passos. També hi troben el seu espai la música i la cultura catalanes. Recordem que l'Esbart Marboleny de les Preses treballa des de 1976 per a la recerca, la difusió i l'exhibició de la dansa catalana d'arrel tradicional, amb un planter d'uns 150 infants i joves que durant tot l'any aprenen les tècniques i el repertori de dansa tradicional.

Els pessebres | Coincidint amb les dates nadalenques se celebra a Olot, com en altres poblacions del país, una fira del pessebre, i també unes mostres de diorames en diverses seus de la població. Enguany n'hi haurà en cinc llocs, on es podran veure plantejaments diferents del tema. El fet que a la població continuïn actives indústries d'imatgeria religiosa, on es fabriquen figures de qualitat, ajuda a ser un pol d'atracció. A més, a la ciutat hi resideix un dels millors pessebristes del país, Josep Traité, a qui aquest estiu es va dedicar una exposició al Museu de la Garrotxa. Encara que les dates, potser, no fossin les més indicades per a la temàtica representada, es va poder admirar la seva mestria i el seu estil inconfusible.

>> *Concert en el festival Ésdansa de les Preses, amb música popular d'arreu.*

EL GIRONÈS

dani vivern

Revisionismes | Serà perquè la realitat acaba imposant-se, però resulta que els bonistes panxacontents —els de Girona també— estan descobrint que hi ha conflictes que no s'arreglen solament amb bones intencions. Ja era hora. Que s'hagin hagut de fer cinc intervencions seguides al barri de la Font de la Pólvora per evitar la picaresca general i reiterada de punxar les línies elèctriques és només un dels molts indicadors que alguna cosa no s'ha fet bé fins ara. Ens havíem acostumat a un perillós *laissez faire* que ha fet molt de mal. I la ciutadania comença a expressar el seu malestar contra els incívics, els vividors, els nouvinguts i malquedats, els antisistema que en viuen, els ex-honorables prosistema que també en viuen, i els il·lusos admiradors d'una integració que només funciona unidireccionalment. És el que tenen les crisis: remenen el pòsit i desembossen percepcions esbiaixades.

També es noten canvis en les habituds consumistes: molts ciutadans han descobert que, en el país del món mundial on els llibres són més cars, hi ha la possibilitat de cedir, vendre, intercanviar o comprar a preu irrisori aquells llibres que a mi em fan nosa i que a tu et fan peça. En pocs mesos, s'han obert diverses llibreries de segona mà —cinc— a la ciutat. Contra tot pronòstic, fan la delícia d'estudiants que han de llegir el clàssic de torn, del bibliòfil que busca tresors i del passavolant que per quatre xavos s'emporta lectura al gust. I també alleugen la consciència del qui, amant dels llibres, opta per cedir-los abans que llençar-los.

I, tot i que són mals temps per a la lírica, la Nit de Poetes, organitzada pels Amics de la UNESCO, ha arribat a la seva 21 edició. Com perquè vagin dient que els de per aquí només mirem la pela... Als gironins, la sensibilitat ens surt per poc que es grati.

Estimats trastos | A Celrà, els dissabtes es fa un mercat de brocanters que

Déu n'hi do, de coses que hi ha per tafanejar, regatejar, comprar i salvar de l'oblit. També es fa a Vilablareix. Objectes que fa vint anys haurien estat enviats a fer punyetes —de fet, potser per això són allà— són ara motiu de recerca, d'interès i cobejança. No hi ha com un bon canvi de paradigma per valorar allò que la generació anterior rebutjà. Quin gran mestre, el temps...

El que menjarem | No solament a Girona ciutat s'ofereixen mostres gastronòmiques al carrer. Els pobles del Gironès —alguns, ja fa temps— van apuntant-se a la tendència. Modestament, però amb ganes. Embotits, cerques artesanals, arrossos, bolets, cuina tradicional... És un pas més per entendre, conèixer i recuperar les nostres pròpies possibilitats en aquest camp. Els pecats del *fast food*, sortosament, van quedant enrere, i les petites fires al carrer compleixen la seva funció i atreuen visitants any rere any. El *delectare et docere* dels clàssics, entès com a objectiu i funció de les arts —no pas de les mamaratxades—, està fent-se un lloc en la cultura gastronòmica. I sense estrellar-se.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Tres activitats | A vegades el meu nebot l'encerta, però la manera que té d'endinyar-ho pel brot gros i fer passar bou per bèstia grossa fa que més que un home enraonat sembli un busca-raons. Fa poc em diu que Banyoles, culturalment parlant, és un poble del segle XIX: sardanes, exposicions de pessebres, pastorets, els millors capellans del país (Josep Pla *dixit*)... Jo li replico: el TEL, el cine-club, el Tint... «Sí, però això teu és de la dècada dels setanta; el que jo et dic, tret dels capellans, encara és vigent avui dia. I quan fan una cosa poc habitual, trien els correfocs!»:

1) La Federació de diables i dimonis de Catalunya i Gàrgoles de Foc i l'Ajuntament de Banyoles van organit-

DANI VIVERN

>> *Arròs negre, en una de les mostres de cuina popular al Gironès.*

zar conjuntament, amb el suport de la Generalitat i la Diputació de Girona, la IV Fira del Món del Foc. L'èxit de participació —unes 1.400 persones— i de públic va ser notable. La Tronada, que ha sortit per primera vegada de Reus, i la patum infantil de Berga són dues de les 30 activitats que es van viure pels carrers de la ciutat. Música, cercaviles, correfocs, espectacles, castells i sardanes... «Sardanes», afegeix el meu nebot.

Jo li vaig recordar dues activitats ben diferents:

2) Es va celebrar la sisena edició de L'Estrany (Festival de Música Insòlita i Electrònica de Banyoles) amb actuacions, entre d'altres, de Throwing Snow, Lost Twin, Xtrngr, Tribase, Tias&Waitin Tom, DjDer, Dj. Ikonika, Drums of Death, Illum Shpere, Wooky and Videocrazt i Sunny Graves. Algunes actuacions musicals es fusionen amb actuacions de *street art*, exposicions fotogràfiques o mostres gastronòmiques. També es van organitzar tallers infantils. «Llàstima que plogués», etziba el meu nebot.

3) El parc de Can Sisó de Banyoles va acollir un campionat de *street workout*, una nova disciplina esportiva a l'aire lliure, en què els atletes realitzen acrobàcies utilitzant parcs de salut i mobiliari urbà. Des de fa poc, Banyoles

compta amb un club, Bar Gladiators, que el practica amb regularitat en un espai habilitat per l'Ajuntament. Es realitzaren batalles un contra un de dos minuts de durada, i els guanyadors passaven rondes fins arribar a la final.

EL RIPOLLÈS

ramon alabau

Coll d'Ares, via oblidada | 1 d'agost de 1964: obertura del pas fronterer de Coll d'Ares. 30 anys abans s'havien iniciat els treballs per traçar una carretera que unís les poblacions de Camprodon i Prats de Molló, però la irrupció de la guerra va avortar el projecte. A la dècada dels seixanta, a l'època de l'incipient *boom* turístic, i com que l'accés pel Pertús a la Jonquera no engolia la corrua de cotxes, la carretera de Coll d'Ares va ser una via molt concorreguda, amb una repercussió molt positiva per a la vall camprodonina. Tenim Vallespir a tocar, però els pocs quilòmetres que ens separen del pintorescos poblets francesos són, avui dia, molt poc transitats. Aquests paratges agrestes, d'una bellesa innegable,